

ning, at jo mere de unge inddrages i opgaveløsningerne, jo bedre bliver de.

Enhedslisten foreslår en større grad af medfinansiering. Her vil jeg henvise til by- og boligministerens svar, nemlig at det allerede sker.

Så er der spørgsmålet specielt om boliger til de unge uddannelsessøgende i de store uddannelsesbyer. For en god ordens skyld vil jeg nævne, at i Det Radikale Venstres uddannelsespolitik ønsker vi at opkvalificere erhvervsuddannelserne, og det vil betyde, at vi vil få mange flere uddannelsespladser over hele landet, fordi det vil gælde praktikelever og lærlinge, for at nævne noget af det.

For Det Radikale Venstre er det ikke et mål i sig selv, at alle unge uddannelsessøgende absolut skal bo i ungdomsboliger. Derfor vil antallet af uddannelsespladser og uddannelsessøgende være væsentligt højere end et rimeligt og tilstrækkeligt antal ungdomsboliger. Typisk bor de unge kun et par år i en ungdomsbolig, hvorefter de flytter andre steder hen.

Situationen i de forskellige store uddannelsesbyer er meget forskellig. Tilsyneladende er der størst problemer i Københavns Kommune. Her vil jeg nævne, at det ikke kan være rigtigt, hvis Københavns Kommune skal bære problemet alene. Kommunerne i Københavns Amt må også være med.

Hvis man er uenig i den beslutning, som Borgerrepræsentationen har taget om, at den ikke vil give tilsagn om nybyggeri af ungdomsboliger, ja, så må man bruge sin politiske indflydelse andre steder. Vi kan ikke støtte forslaget om at forhindre sammenlægninger af små lejligheder. De unge skal ikke bruges som undskyldning for, at man ikke forbedrer og byforny.

Jeg vil sluttelig gerne takke Enhedslisten for muligheden for at drøfte de unges boligsituation, men Det Radikale Venstre kan ikke støtte det, som Enhedslisten foreslår.

Christian Jensen (FP):

Fremskridtspartiet er jo grundlæggende uenig med Enhedslisten om det fremsatte forslag. Dog kunne vi måske have forholdt os positivt til fjerde del af forslaget, hvis det ikke kun havde været for Københavns Kommune, men også for de tre øvrige universitetsbyer, Odense, Ålborg og Århus.

Det var noget helt andet, dersom Enhedslisten for netop disse tre universitetsbyer ville have været med til at se på og forholde sig til

forholdene omkring og en lempelse af lejeloven for den store del af ledig værelseskapacitet, der er i alle nævnte universitetsbyer, og dersom man ville give udlejerne en større mulighed for igen at kunne komme ud af et eventuelt uheldigt lejemål.

Sandheden er jo den, at i periferien af de her nævnte byer og inden for området, hvor den kollektive trafik er helt i top og fuldt opfylder de studerendes behov, findes der i villakvartererne rigtig mange gode og små lejemål eller rettere sagt værelser til en pris, der endda er meget attraktiv for netop den gruppe af lejere, som Enhedslisten her fokuserer på, og værelseslejemål i absolut rolige og gode omgivelser, som i mange henseender ville være gode netop for de studerende. Men udlejerne tør simpelt hen ikke af frygt for ikke at kunne komme af med en f.eks. støjende eller på anden måde afvigende lejer på grund af lejelovens bestemmelser.

Kunne man på dette område lempe lejeloven, ville mange lejemål komme frem i lyset, lejemål for mange studerende, der kunne være til gavn for alle parter, såvel udlejer som lejer, og i øvrigt også for den danske økonomi som helhed.

Så den dag Enhedslisten fremsætter et sådant forslag, vil Enhedslisten kunne regne med Fremskridtspartiets støtte. Fremskridtspartiet kan således ikke støtte nærværende forslag.

Flemming Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg tror, vi alle er enige om, at vi selvfølgelig må have nogle boliger til de studerende. Jeg tror også, alle er enige om, at vi må have nogle ældreboliger. Jeg tror også, alle er enige om, at vi må have nogle familieboliger. Og så tror jeg også, der er ganske mange, som er enige om, at der skal føres en ansvarlig økonomisk politik, det vil sige, at man skal foretage nogle prioriteringer.

Så kommer det næste spørgsmål: Hvem skal så foretage de prioriteringer?

Ja, der har vi her i Folketinget truffet den beslutning, at vi på mange måder har et decentralt opbygget samfund. Det vil sige, at vi har lagt en række beslutninger ud til kommunerne. Det er sådan det helt det overordnede. Ønsker vi et decentralt opbygget samfund, eller skal vi sige: Nej, vi nedlægger næsten i praksis det kommunale selvstyre; vi kan godt opretholde det, men alle egentlige beslutninger skal træffes i Folketinget? Det er sådan nogle af de helt overordnede ting, man må forholde sig til, og her læg-